

[Duborg.]

ikke har Udsigt til at give Driftsoverskud; maaske det endogsaa kan komme til at knibe med Balance; ingen kan forudse dette. Men det fremgaar heraf, at baade indeværende Aar og det kommende Aar maa regnes med at ville forringe, om man vil, Kapitalbalancen derigennem, at der ikke i disse to Aar kan ventes Dækning for Underskud paa Anlægsbudgetterne, saa dette Underskud enten vil føre til, at der finder et stort Forbrug Sted af Kassebeholdningen, eller ogsaa til, at der maa optages nye Statslaan. Jeg tror, der er Anledning til at være opmærksom paa dette Forhold, fordi den Tid, vi gaar i Møde, jo er af en saa alvorlig Art økonomisk, at det maa betegnes som en i det mindste meget uforsigtig Politik at fortsætte med Anlægsudgifter af en saadan Størrelse, at de nødvendigvis skal føre til Forøgelse af Statens Gæld.

I denne Forbindelse vil jeg henlede Opmærksomheden paa, om der ikke var Anledning til at overveje Rigtigheden af at indstille, i det mindste indtil videre, de store Arbejder ved de københavnske Jernbaners Elektrificering. Man regner vistnok med, at naar disse Anlæg er fuldt udbygget, vil de have beslaglagt ca. 50 Millioner, og naar Forholdet efter alt at dømme er dette, at disse 50 Millioner, enten i direkte Forstand eller indirekte gennem deres Paavirkning af de finansielle Forhold i det hele, i dette Tidsrum vil føre til en tilsvarende Forøgelse af Statsgælden, og det desuden maa regnes for temmelig givet, at det ikke vil medføre en tilsvarende Forbedring i Forrentningen, saa turde der dog maaske være Grund til at overveje, om man ikke, i det mindste indtil videre, skulde indstille disse kostbare Byggeforetager. Jeg ved ganske vist, at en saadan Henstilling ikke kan ventes at finde god Jordbund hos den nuværende Regeringsblok, om man maa kalde det saadan, idet det jo er den samme Trekant, der har gennemført denne Plan. Jeg vil for øvrigt bemærke, at det er ikke det eneste af den Slags Arbejder, med Hensyn til hvilke der kunde være Anledning til at overveje, om det vil være rigtigt at fortsætte med dem. Jeg personlig har ikke Tillid til, at de enorme Kapitaler, der bliver anbragt i Vestkystens Fiskerihavne, er forstandig anbragt, men der er sikkert ogsaa andre Arbejder af denne

Art, som det maaske vilde være god Finanspolitik at være lidt mere forsigtig med, end man hidtil har været.

Jeg vil gerne yde den højtærede Finansminister min Anerkendelse for, at han med saa fast Haand har gennemført ret vidtgaaende Beparelser paa de saakaldte frie Bevillinger. Nu er det imidlertid selvfølgelig ret begrænset, hvad der kan indvindes ved Beparelser paa disse Omraader, og jeg tror, at skal man faa Statens Udgiftsbudgetter ned, vil man ikke kunne nøjes med Nedsættelse af de frie Bevillinger i Ordets almindelige Betydning, saa vil der ogsaa være mange andre Omraader, hvor man maa søge at tilvejebringe lavere Omkostninger, lavere Udgifter for Staten. Jeg vil saaledes tro, at man ikke mindst indenfor Administrationen ved mere hensigtsmæssige Metoder, jeg tænker ved almindelige, praktiske Metoder, maa kunne indvinde betydelige, maaske endog store Beløb. Vi gaar ud fra — og jeg tvivler ikke om, at vi med Rette kan gaa ud derfra —, at Tilfældet indenfor Marineministeriet er et enestaaende Eksempel, men den offentlige Mening har jo snart fra gammel Tid den Opfattelse, at Staten arbejder dyrt, at Staten særlig bygger dyrt, og at Staten i Almindelighed administrerer dyrt med Hensyn til alt, hvad den foretager sig. Jeg tror, at denne offentlige Mening i alt væsentligt har Ret, men lad mig nævne her, at der ogsaa er mange Steder paa de mindre Udgiftsposter, hvor Beparelser kan opnaas, uden at nogens berettigede Interesser gaas for nær. Vi er saaledes alle bekendt med den Ødslen med Tryksager, særlig Aarsberetninger og Jubilæumsskrifter, som ikke blot Rigsdagen, men næsten alle Landets Borgere overvældes med. En meget væsentlig Del af disse er ganske givet uden synderlig Værdi og uden Betydning for den Institution, der udgiver dem. Det bliver imidlertid en privat Sag, saa længe det er et privat Selskab, det drejer sig om, men naar ogsaa Statsinstitutioner gaar ind paa den samme Tanke, saa har man Lov til at paatale det. Og jeg vil da her som et Eksempel — det er maaske ikke noget enestaaende Eksempel — nævne det fine, kostbare Festskrift, vi for nylig har modtaget om „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“. Det er et overordentlig smukt Værk og sikkert et overmaade kostbart